

eglutè

LAPKRITIS
1984

TURINYS

- 3 LAPKRITIS, A. Kašiubienė
- 4 CEPELINO NAUJAS DRAUGAS, Teta Audronė
- 9 GAMTA IR APLINKA: MEDŽIAI, A. Abromaitienė
- 12 KELIONĖ Į MERKURIJŲ, A. Radžius
- 25 GALVOSŪKIAI
- 28 AR ŽINAI? , R. Udrienė
- 30 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

Viršelis — P. Jurkaus

Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- R. Lapšienė — 3
- D. Gilvydas — 4
- D. Žiedonytė — 5
- L. Iešmantaitė — 6
- L. Penkauskaitė — 8
- A. Abromaitienė — 9, 10, 11
- D. Kizlauskienė — 12-17, 19, 21-24

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

LAPKRITIS

Albina Kašiubienė

Krinta lapas rudenėlio,
Paliestas šalnų ir vėjo.
Atsiskyrus nuo medelio,
Atgal grįžti nėra kelio.

Dar šakelei lyg pamoja, —
Ore lapas paskrajoja.
O pasiekęs žemės taką,
Sudie medžiui, šakai sako.

Šnara vėjas, lapus maišo,
Rudenėlis spalvom kaišo.
Dangus neša debesėlį,
Slepia saulės spindulėlį...

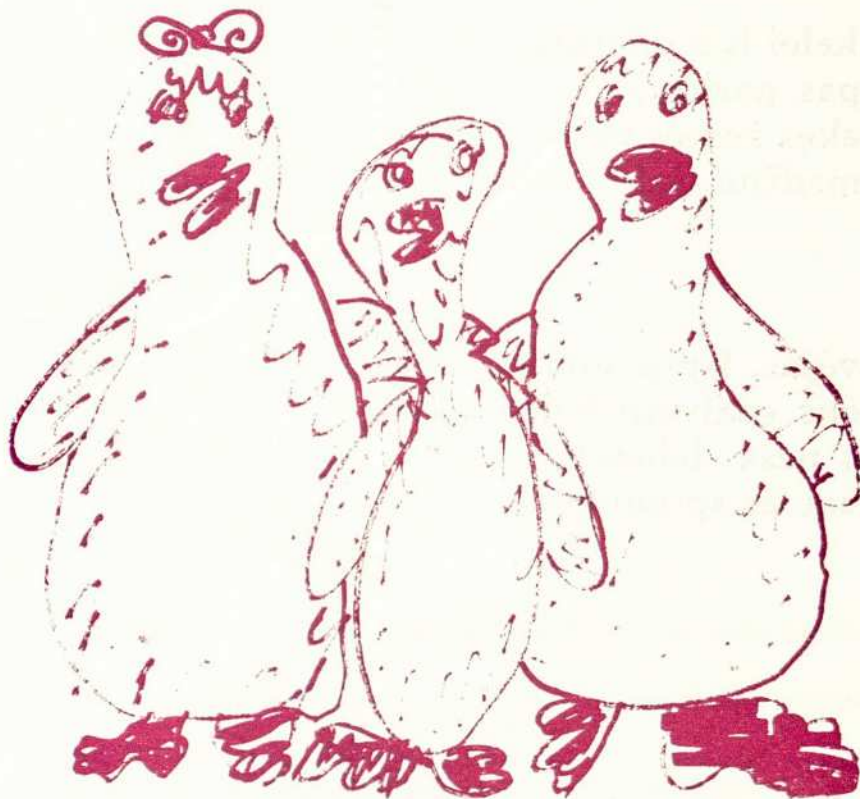

LIETUVOS
NACIONALINĖ
M. MAŽVYDO
BIBLIOTEKA

CEPELINO NAUJAS DRAUGAS

Teta Audronė su Dainavos JAS stovyklos 1 ir 8 būrelių pagalba

Į Pingvinų miestą atsikraustė nauja šeima. Ponai Lediniai turėjo sūnų Šaltuką, kuris buvo maždaug Cepelino amžiaus. Už kokio mėnesio po naujos šeimos atsikėlimo, ponia Pingvinienė ėmė ir paklausė Cepelino, kodėl jis niekad nepasikviečia Šaltuko į namus.

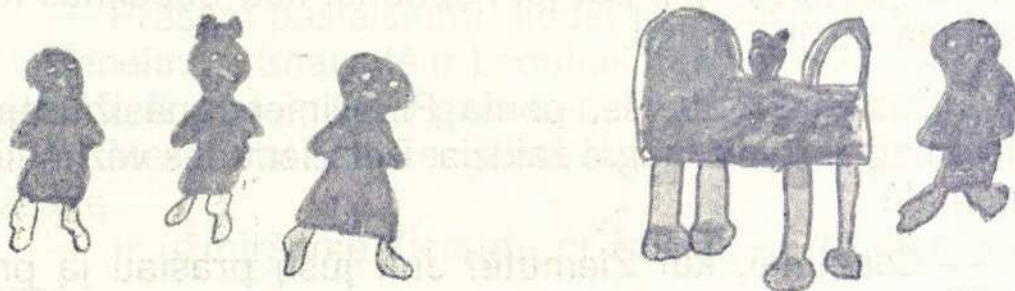
— Jam turbūt labai nesmagu ir nuobodu neturėti draugų naujoje vietoje, — kalbėjo mama. — Juk ir tau nepatiktų, jei mums reikėtų kraustytis kitur ir tu neturėtum nė vieno draugo. Man gaila, kad tu toks nedraugiškas, Cepelinai...

Cepelinas truputį nekaip pasijuto, kai mamytė jį taip švelniai subarė. Bet jis šitaip jai atsakė:

— Kad, mamyte, tas Šaltukas mums visai nepatinka. Snaigytė, Ledukas ir aš bandėm su juo žaisti ir susidraugauti, bet jis yra labai nemalonus pingvinukas. Žinai ką jis mokykloj padarė? Suplėšė mano piešinį! Ir dar — jis paėmė nuo mokytojos stalo žirkles, jas paslėpė, o paskui paskundė Leduką. Ir tai dar ne viskas! Jis visą laiką tampo Snaigytės kaspiną nuo galvos. Ne, mes visai nenorime su juo draugauti!

Cepelino mamytei nepatiko toks sūnaus atsakymas. Ji įtarė, kad Šaltukas tokias išdaigas krečia tik dėl to, kad jis nedrąsus ir nemoka pritapti prie naujos aplinkos. Jai buvo nesmagu, kad Cepelinas nepriima Šaltuko į draugų būrį.

Vieną dieną poniai Pingvinienei prireikėjo greitai nubėgti į krautuvę. Kadangi Žiemutė miegojo savo vežimėlyje, ji paprašė tris draugus ją prižiūrėti:

— Pasaugokite ją. Aš tik trumpam išeinu, tuojau sugrįšiu...

Eidama gatvę į krautuvę, ponja Pingvinienė pamatė Šaltuką. Jis stovėjo vienas ir iš tolo gailiai žiūrėjo, kaip Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas drauge žaidžia.

— Šaltuk, nueik su jais pažaisti. Susidraugauk, tai tau nebus taip liūdna...

— Jie manęs nenori! — atsakė Šaltukas. — Jie yra nedraugiški, ir aš jų nemėgstu! — Ir Šaltukas nudūmė į kitą gatvės pusę.

Ponia Pingvinienė truputį susirūpino dėl tokio pingvino elgesio. Ji nutarė, kad jai reikės pasikalbėti su Šaltuko mama. Jai buvo gaila jo, nes ji suprato, kaip jis nesmagiai jaučiasi. Taip pat jai nepatiko, kad Cepelinas nesistengia su juo žaisti.

Grįžus iš krautuvės, ponja Pingvinienė pasižiūrėjo, kaip smagiai trys draugai žaidžia. Bet Žiemutės vežimėlio ji nematė.

— Cepelinai, kur Žiemutė? Juk jūsų prašiau ją prižiūrėti...

— Ji čia, mama, — atsakė Cepelinas. — Mes jos niekur nenuvežėm. Ji labai tyliai miegojo. — Bet, kai jis apsidairė, Žiemutės vežimėlio nebuvo! Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas visur išlakstė, bet Žiemutės — nė ženklų!

Ponia Pingvinienė labai susirūpino. Ji net nebarė draugų, kad užsižaidę nepastebėjo, kas Žiemutei nutiko. Pirmoj eilėj reikia surasti dingusią pingvinytę, o tik po to kalbėtis su Cepelinu apie atsakomybę!

Mama aplakstė visą kaimynystę, bet Žiemutės — nė kvapo! Ji paklausė Šaltuko, kuris netoli stovėjo ir į visus žiūrėjo.

— Ne, nemačiau, — atkirto Šaltukas. — O jei ir būčiau matęs, nieko nesakyčiau, — dar pridūrė. Ir staiga, prapliupęs verkti, nubėgo šalin.

Ponia Pingvinienė jau buvo maniusi, kad reikia skambinti policijai. Bet išgirdusi tuos Šaltuko žodžius, ji stabtelėjo. Pagalvojo, pakraipė galvą, paskui nusišypsojo ir paskambino ne policijai, o poniai Ledinieni. Jai paaiškino, kas atsitiko ir prašė patikrinti Šaltuko kambarį — gal Žiemutė ten būtų.

Kaip tik tada Žiemutė pabudo ir pradėjo verkti. Ponia Ledinienė ją greit surado, nuramino ir tuojau pasakė poniai Pingvinieni, kad viskas tvarkoj:

— Ateinu pas jus su Žiemute ir Šaltuku!

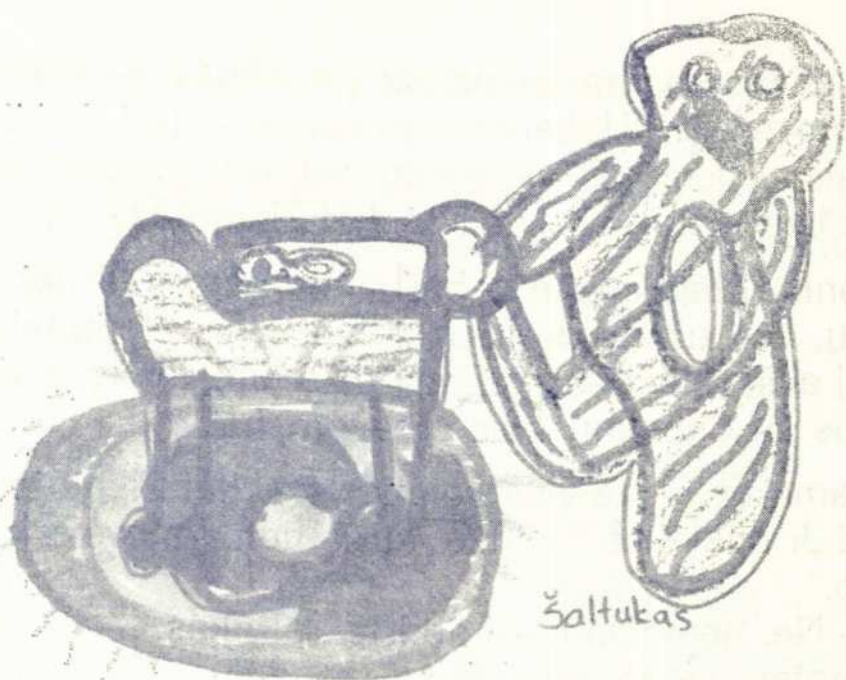
Pirmiausia abi mamos susėdo ir ilgai kalbėjosi. Tada jos pasisaukė keturis pingvinukus:

— Prašom pasiaiškinti, kodėl taip pasielgėte.

Cepelinas, Snaigytė ir Ledukas neturėjo ką sakyti. Jie paraudo iš gėdos. Galų gale Cepelinas prisipažino:

— Mes tikrai nesistengėme su Šaltuku žaisti, — tyliai pasakė.

— Ir užmiršome Žiemutę prižiūrėti, — pridėjo Snaigytė.

Bet sunkiausia buvo visiems prisipažinti, kad, kai tik Šaltukas bandydavo prisidėti prie jų kompanijos, jie nuvydavo jį šalin ir dar pravardžiuodavo.

Šaltukas, ašarodamas, taip pat atsiprašė ponios Pingvinienės, kad jis paėmė Žiemutę ir parsivežė namo:

— Ponia, aš maniau, kad niekas jos neras ir tada aš vaidinsiu, jog aš ją suradau. Tada visi mane mylės ir norės su manim draugauti. Aš tik norėjau truputį pagasdinti. Aš tik norėjau turėti draugų . . . — ir pingvinukas prapliupo dar garsiau verkti. — Niekas manęs nemėgsta! Man čia visai nepatinka! — ir jis išbėgo į lauką.

Kambaryje pasidarė labai tylu. Cepelinas, Ledukas ir Snaigytė suprato, kad ir jie buvo tiek patalti, kaip Šaltukas. Susigėdę jie atsiprašė ponios Ledinienės. Tada, išėję į lauką, atsiprašė Šaltuko, jį apkabino ir prižadėjo būti jo draugais.

Ponia Pingvinienė vaikų nebarė, tik paragino:

— Dabar eikite visi laukan pažaišti iki vakarienės. Aš tuojau paskambinsiu Leduko ir Snaigytės tėvams, kad ši vakarą ateitų pas mus susipažinti su mūsų naujais kaimynais.

MEDŽIAI

Ada Abromaitienė

Medžių rūšys

Eidamas namo iš mokyklos, pasižiūrėk į medžius. Kiekvienas medis yra kitoks: vienas aukštas, kitas žemas, vieno kamienas storas, kito — plonas.

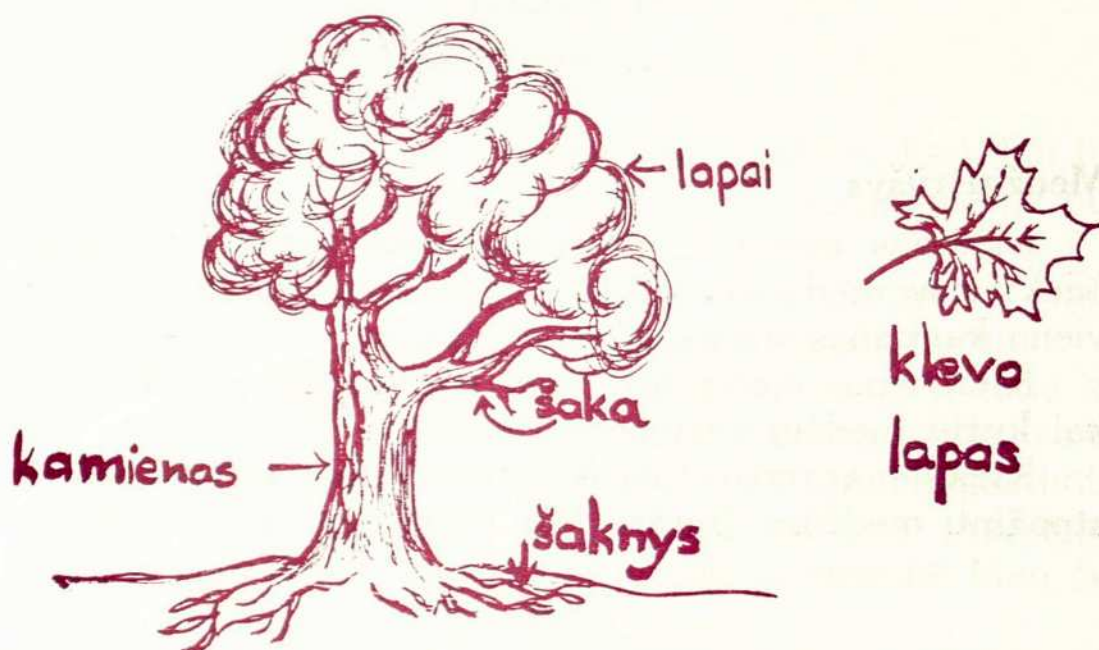
Kiekvienas medis turi savo vardą. Gal tu jau žinai kai kurių medžių vardus.

Kiekvienas medis turi skirtingus lapus. Iš lapų galime atpažinti medžius. Surask tau žinomų medžių lapus.

Medžiai — ilgaamžiai augalai

Dauguma žolių gyvena tik vienus metus. Tą pačią vasarą žydi ir sėklas augina, o rudenį miršta. Tai vienmečiai augalai. Jie savo amžiuje tik vieną kartą žydi ir sėklas augina.

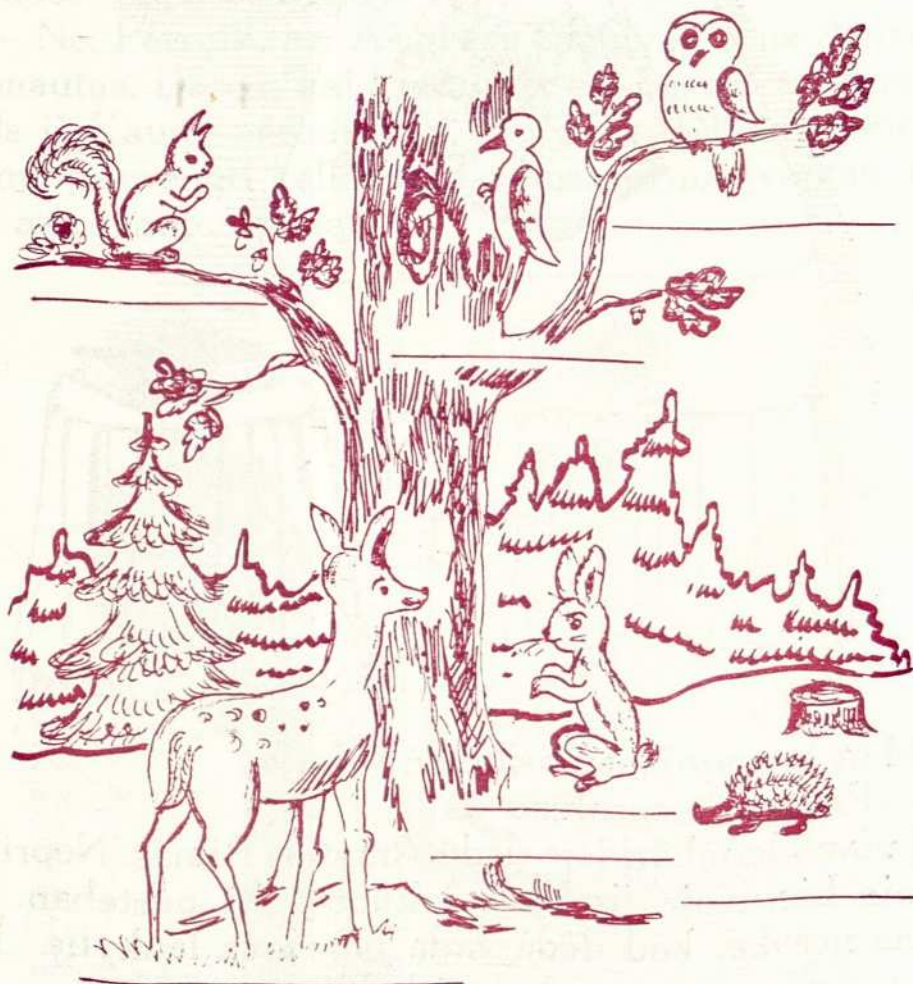
Medžiai — ilgaamžiai augalai. Jie amžiaus pradžioje keletą metų nežydi. Paaugę pradeda žydėti. Jie kasmet veda vaisius ir augina sėklas. Ažuolai išaugina giles, kaštonai — kaštanus, eglės ir pušys — kankorėžius. Vaismedžiai užaugina vaisius, kuriuos mes valgome.

Kodėl mėgstame miškus?

Smagu miške pabūti. Vasarą mėgstame miške stovyklauti, rudenį nuvažiuojame į mišką grybauti, žiemą vykstame į miškais apaugusius kalnus slidinėti.

Miško medžiai valo orą, ten paukščiukai čiulba, voraitės ir kiti žvėriukai laksto. Medžiai kvėpuoja ir vartoja deguonį, kaip ir mes. Bet jie daugiau deguonies paleidžia į orą, kaip suvartoja. Dėl to miške lengviau kvėpuoti — ten oras geresnis.

Įrašyk šių pažįstamų miško gyventojų vardus.

KELIONĖ Į MERKURIJŲ

Aleksandras Radžius

Noriu būti astronautu. Noriu skristi į erdves. Taip labai noriu, kad negaliu sulaukti kol užaugsiu. Kokia garbė ir kaip smagu būtų skristi iki Mėnulio.

Man besvajojant pasibeldė į duris.

— Prašau, — pasakiau aš

Į mano kambarį įėjo dėdė Antanas Rimas. Nepriklausomoje Lietuvoje jis buvo lakūnas. Aš nustebau. Man niekas nesakė, kad dėdė žada pas mus lankytis. Dėdė priėjo visai arti manęs ir ėmė kalbinti:

— Petriuk, ar norėtum su manim skristi į erdvę?

Aš net išsižiojau...

— Norėti tai norėčiau! Kur gi ne! Bet ir pats žinai, kad į erdvę skrenda tik astronautai, o koks gi iš manęs astronautas!? Dar daug metų turiu nugalėti, kol tos laimės pasieksiu, — nuleidau galvą aš.

Dėdė Rimas paklausė, paklausė ir pasakė:

— Dėl to ir sakau: skrisk su manim ir būsi astronautas! Mano raketa pakils rytoj rytą. Skrisiu į Merkurijų. Kviečiu ir tave, jei nori.

— Noriu, dėde, noriu! — plasnojau rankomis, nežinodamas kaip kitaip parodyti tą didelį savo džiaugsmą. — Ar tu, dėde, esi astronautas? Iš kur mes skrisime? Ar iš Floridos? Cape Kennedy?

— Ne, Petriuk, ne. Aš gi esu Lietuvos, o ne Amerikos astronautas. Dabar, kai Lietuva ir vėl laisva, mūsų raketa pakils iš Kauno aerodromo. Bet — ruoškis. Skubėkim. Turime pasirengti kelionei. Tu būsi pirmas vaikas, kuris gaus astronauto vardą.

Aš greitas. Šokau, apsirengiau, bet...

— Kažin, ar tėtis ir mama mane, tokion kelionėn, leis? — suabejojau aš.

— Leis, — pasakė man dėdė. — Leis, aš jau kalbėjau. Mano džiaugsmui nebuvo galo. Pro duris išbėgau beveik tekinas.

— Reikia, Petriuk, atsisveikinti. Tėtei ir mamytei reikia padėkoti, kad leido, — priminė man dėdė.

Taip ir padariau. Tėtis ir mama išpėjo mane, kad būčiau mandagus, kad be dėdės leidimo nieko nesukinėčiau, kad klausyčiau dėdės taip, kaip klausau jų... Aš, aišku, pažadėjau viską ir mudu (aš ir dėdė), išvažiavome.

Kauno aerodrome, mūsu laukē ģivairūs pareigūnai: teknikai, gydytojai ir dar daug kitų.

Pamačiau ir raketą. Stovėjo ji ant didelės platformos. Man užėmė kvapą. Joje, aš ir dėdė, lėksime į erdvę. Keliausime ten, kur nei vienas mano draugas dar nebuvo!

— Pakilsime rytoj anksti, — pasakė man dėdė.

— Tai kodėl čia atvažiavome jau dabar? — negalėjau suprasti aš.

— Dėl to, kad yra tokia tvarka. Tuoju ir pats suprasi, kodėl taip yra, — aiškino man dėdė.

Ir sužinojau. Kur gi ne! Pirmiausia daktarai. Jie tikrino dėdės ir mano sveikatą. Tikrino ilgai — švietė spinduliais, kaukšėjo sulenktais pirštais ir klausė, liepė iškišti liežuvį ir dar visaip kitaip jie tyrė mus, kol pasakė, kad esame sveiki ir skridimui tinkame.

Vos tik pasibaigė sveikatos tikrinimas, inžinieriai ir technikai ėmė klaust mus, ar viską žinome, ar gerai pamenam taisykles, ar tikrai mokėsime vairuoti raketą, ar aišku, kada ir kokius mygtukus teks paspausti.

Dėdė žinojo viską. Visą suprato ir visas jam buvo aišku. Galvojau sau:

— Tai bent! Tai atmintis!

Man buvo pasakyta, kad daryčiau tik tai, ką man nurodys dėdė Rimas.

Po visų patikrinimų ir vakarienės, mus nuvedė į kambarį, kuriame turėjome praleisti naktį.

— Mums pasakė:

— Miegokite ramiai. Kai bus laikas keltis — pažadinsime.

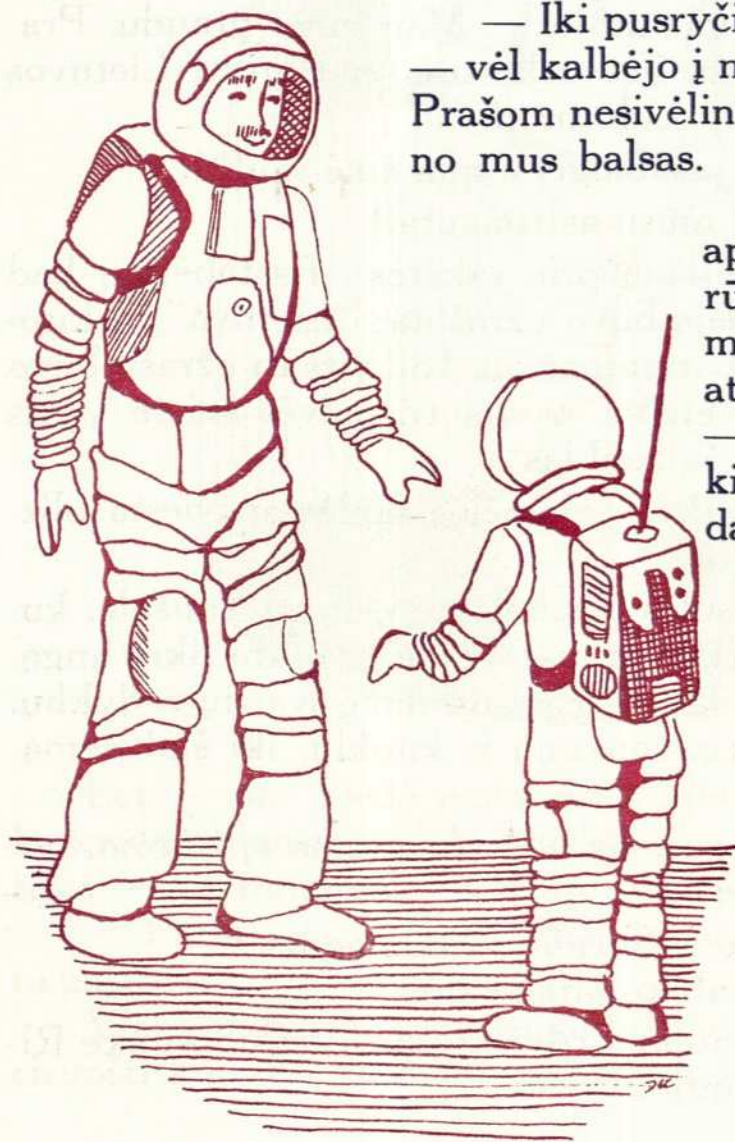
Naktis prabėgo greitai. Rodės, kad, va, tik-tik užmigome, o garsiakalbis jau kalbino:

— Labas rytas! Labas rytas! Laikas keltis...

Tuoju užgirdome ir muziką. Grojo: "Marija, Marija". Šalia dėdės atsiklaupiau ir aš. Meldžiaus karštai. Man atrodė, kad aš ir patį Dievulį debesyse matau...

— Iki pusryčių penkios minutės,
— vėl kalbėjo į mus garsiakalbis. —
Prašom nesivėlinti, — kvietė ir ragino mus balsas.

Po pusryčių mus aprenge specialiais rūbais. Uždėjo ir šalmus. Ir aš ir dėdė atrodėme juokingai — buvome kaip kokie sunkūs, lėtai judą griozdai.

Kai mus nuvežė prie raketos, nustebau, kad įvykio pamatyti suėjo taip daug žmonių.

— Ar matai, Petriuk, kokia minia atėjo palydėti mus į erdves? — pastebėjęs, kad jaudinuosi, kalbino mane dėdė.

Vos tik išlipome iš automobilio (kuriuo mane ir dėdė privežė netoli raketos), mus pasitiko svarbūs Lietuvos vyriausybės žmonės ir kariuomenės vadai. Labai nustebau, kad tarp jų buvo ir mano mama bei tėtis.

Dėdei ir man visi linkėjo sėkmės, bet man visa tai nebuvo svarbu, nes aš mačiau ir nesupratau, kodėl mano mama taip ilgai mums mojo... Man buvo graudu. Pravirkti, tačiau neteko, nes orkestras ėmė groti Lietuvos himną ir man reikėjo saliotuoti.

Vos tik himnas pasibaigė, minia ėmė šaukti:

— Valio! Valio mūsų astronautai!

Aš ir dėdė priėjome prie raketos. Pastebėjau, kad vienoje raketos pusėje buvo užrašyta: "Lietuva", o kitoje "Lithuania". Dabar pamačiau, kad virš tų užrašų buvo nupiešta Lietuvos vėliava, o virš trispalvės švietė Vytis — Lietuvos valstybės ženklas.

Raketa man patiko. Tekančios saulės apšviesta blizgėjo, žibėjo ir švietė.

Iki raketos kapsulės pasikėlėme keltu. Į kapsulę, kurioje skrisime į Merkurijų, patekome pro tam tikrą angą. Viduje radome dvi kėdes ir daug, daug įvairių rodyklių, spaustukų, mygtukų, rankenų ir kitokių, iki šiol nematytų, prietaisų.

Dėdė buvo smagus. Jis tuos įrengimus apžiūrėjo, nusišypsojo ir pasakė:

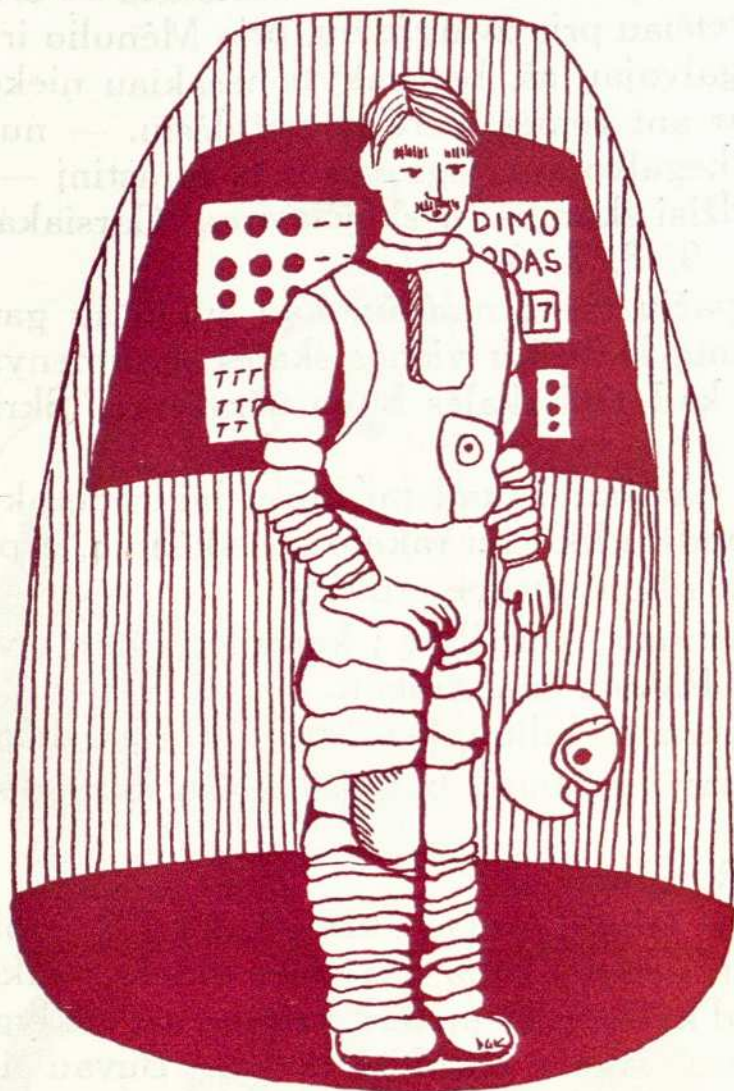
— Viskas tvarkoj. Skridimas bus geras.

Staiga ir vėl prabilo garsiakalbis:

— Čia kalba Kauno Erdvės Centras. Pulkininke Rimai, prašau patikrinti...

Jutau, kad per mane ėjo šiurpas. Bijoju ką nors sakyti, bet galvoju:

— O jeigu dėdė ką nors pamiršo?

Bet — ne. Dėdė nepamiršo. Jis žinojo viską. Prie kiekvieno klausimo: "Ar tvarkoj?" — dėdė spaudė mygtuką, suko rankenėlę, ar žiūrėjo į rodyklę ir atsakinėjo: — Patikrinta. Veikia. Spaudimas geras. Temperatūra pastovi. . .

Viską patikrinus, garsiakalbis pasakė, kad laikas pasiruošti kilimui. Susėdom į kėdes ir prisijuosėm.

Dėdė ir aš viską, ką mums sakė, pildėme labai tiksliai. Kai viską atlikome, pastebėjau, kad man jau ir nuobodu ėmė darytis. Man nebuvo svarbu, ar aš gulėdamas, ar sėdėdamas pasikelsiu. Man svarbiausia — erdvė!

— Greičiau prie žvaigždžių, prie Mėnulio ir į Merkurijų! — galvojau aš, bet sakyti nesakiau nieko. — Kol esame dar ant žemės, verčiau patylėsiu, — nutariau aš.

Taip begalvojant, išgirdau ir tą įprastinį — vienodai ir nuobodžiai skambantį skaičiavimą. Garsiakalbis skardeno: 10, 9, 8, 7, 6...

Tuo pačiu metu mačiau, kad sykiu su garsiakalbio skaičiavimu, keitėsi ir vienos skalės skaitmenys. Mačiau taip pat, kad virš skalės buvo užrašyta: "Skridimo periodas".

Dėdė paaiškino, kad tai mūsų laikrodis, kuris rodė, kiek sekundžių liko iki raketos pasikėlimo, o pakilus rodys, kiek laiko išbūsime erdvėje.

Šniokštimas, kurį įlipę į kapsulę jautėme visą laiką, padidėjo. Raketa ėmė drebėti.

— Pasiruošti kilimui! — įspėjo mus garsiakalbis.

Skaičiavimas buvo baigtas. Mūsų laikrodis rodė: 0. Išgirdome:

— PR ugnis!

Nors ir labai norėjau sužinoti, ką PR ugnis reiškia, bet klausti nebuvo kada. Pasidarė didelis triukšmas, pajutau, kad kylame. Bematant krūtinę užgulė lyg sunkiausias akmuo. Akyse pasidarė tamsu. Buvau tikras, kad imu miegoti, kažkokiu keistu miegu.

— Tai skrydžio greitis tave taip prislėgė, — paaiškino man dėdė.

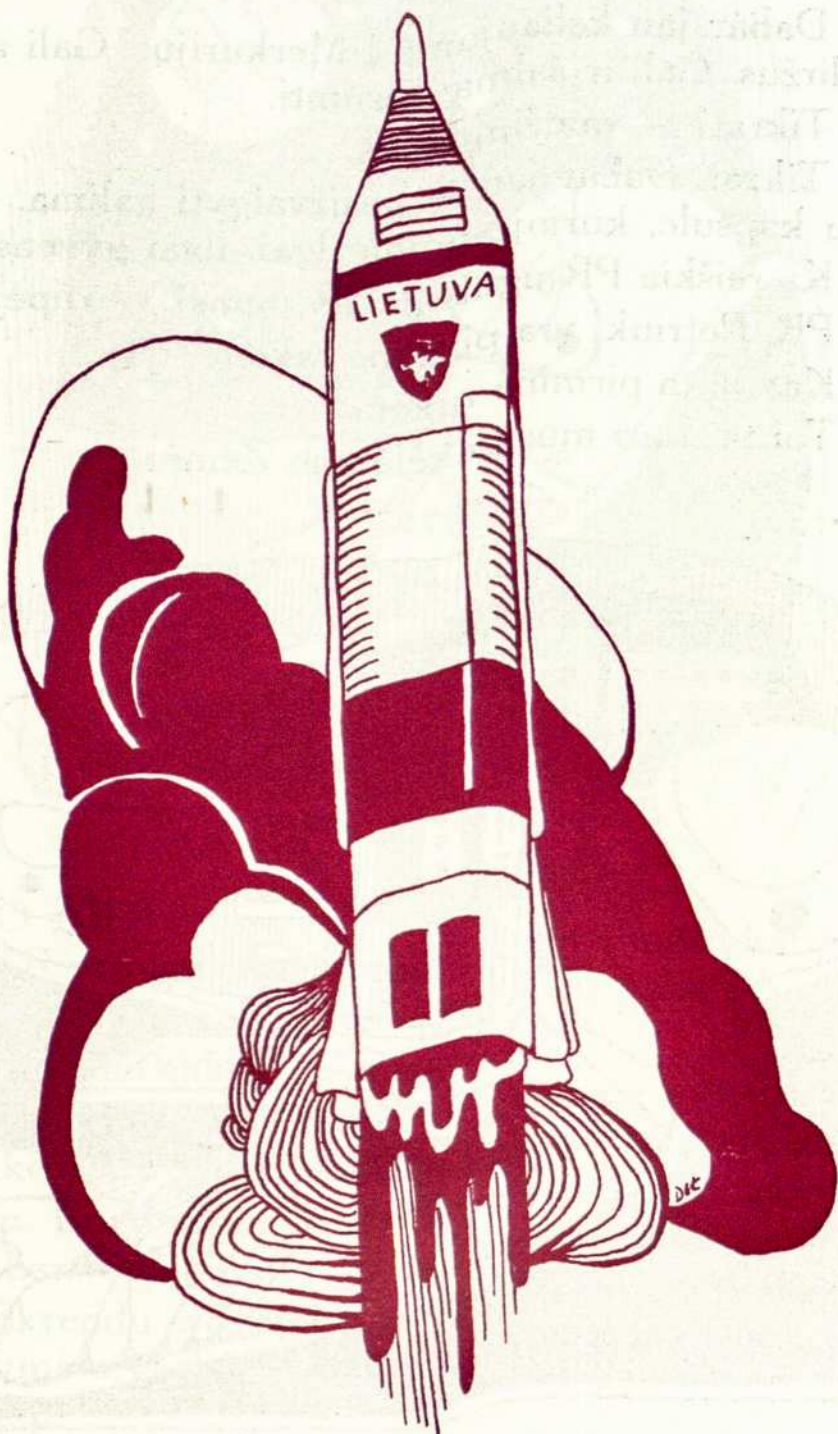
— Ar ilgai miegojau? — nusiminiau aš. Dabar, kai kiekviena akimirka taip įdomi ir nepakartojama, miegoti būtų lygu nelaimei.

— Tu nemiegojai. Buvai nualpęs — aiškino man dėdė. — Esame orbitoje apie Žemę. Pasiruošk. Po kelių

sekundžių bus dar vienas šuolis pirmyn. Po to — būsim
jau pakeliui į Merkuriją.

Vos dėdė man visa tai paaiškino, išgirdome:

— Pasiruošti! Pasiruošti! Ugnis AR!

Toliau viskas buvo taip, kaip sakė dėdė. Pajutome stiprų stumtelėjimą ir tuomet, labai staigiai nurimo viskas. Atrodė, kad nė nejudam.

— Kodėl sustojom, dėdė? Kas dabar bus? — nusiminiau aš.

— Dabar jau keliaujame į Merkuriją. Gali atsiliuosuoti diržus. Gali ir šalną nusiimti.

— Tikrai? — nudžiugau aš.

— Tikrai. Dabar jau ir pasižvalgyti galima. Susipažink su kapsule, kurioje mudu ilgai, ilgai gyvensime. . .

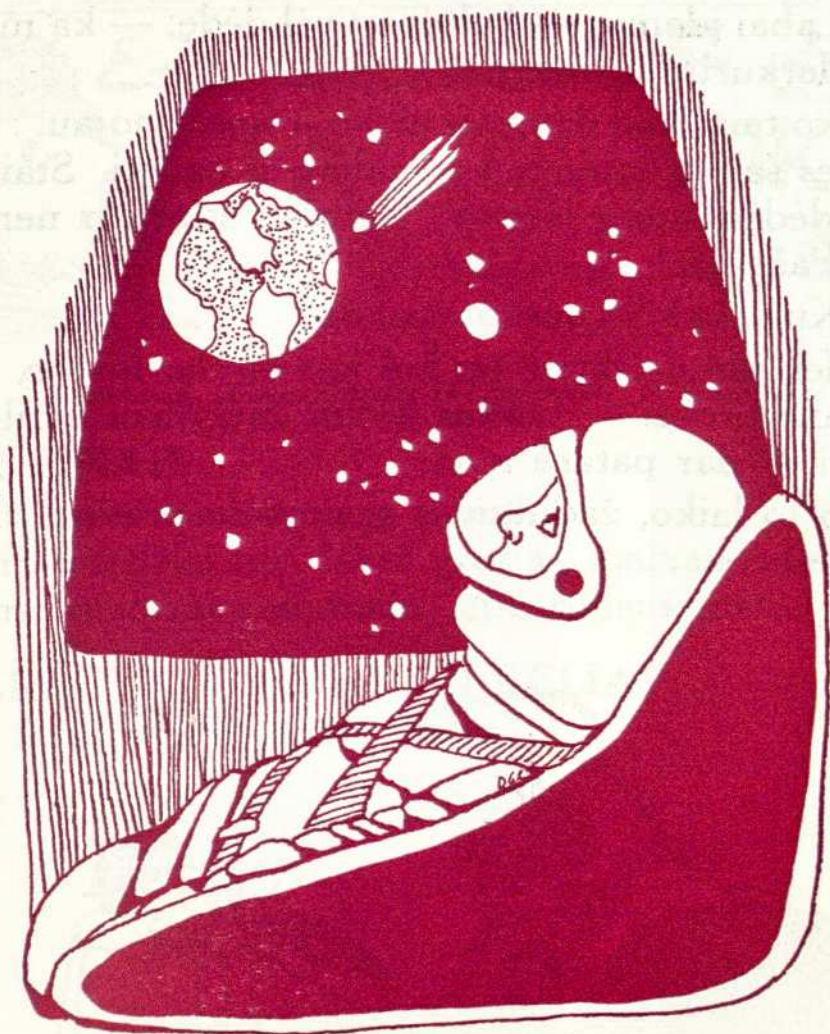
— Ką reiškia PR ugnis ir AR ugnis? — rūpėjo man.

— PR, Petriuk, yra pirminė raketa.

— Kas ji, ta pirminė raketa?

— Tai ta, kuri mus pakėlė nuo Žemės.

— O AR?

— AR yra antrinė raketa. Ta, kuri mūsų kapsulę nu-
stūmė į erdvę ir padėjo surasti tikslų kelią į Merkuriją.

— O kodėl sako: “Ugnis!”?

— Kai sako: “PR ugnis” — uždega pirminę raketą,
o kai sako “AR ugnis”, uždega antrinę. Supratai? Aišku?

Taip. Buvo aišku. Buvo ne tik aišku. Buvau laimin-
gas. Dabar ir aš patikėjau, kad esu astronautas.

— Skrendu erdvėje! Esu pirmas vaikas, kuriam teko
tokia laimė ir garbė. . . Dabar aš jau tikras vyras! — kar-
tojau sau.

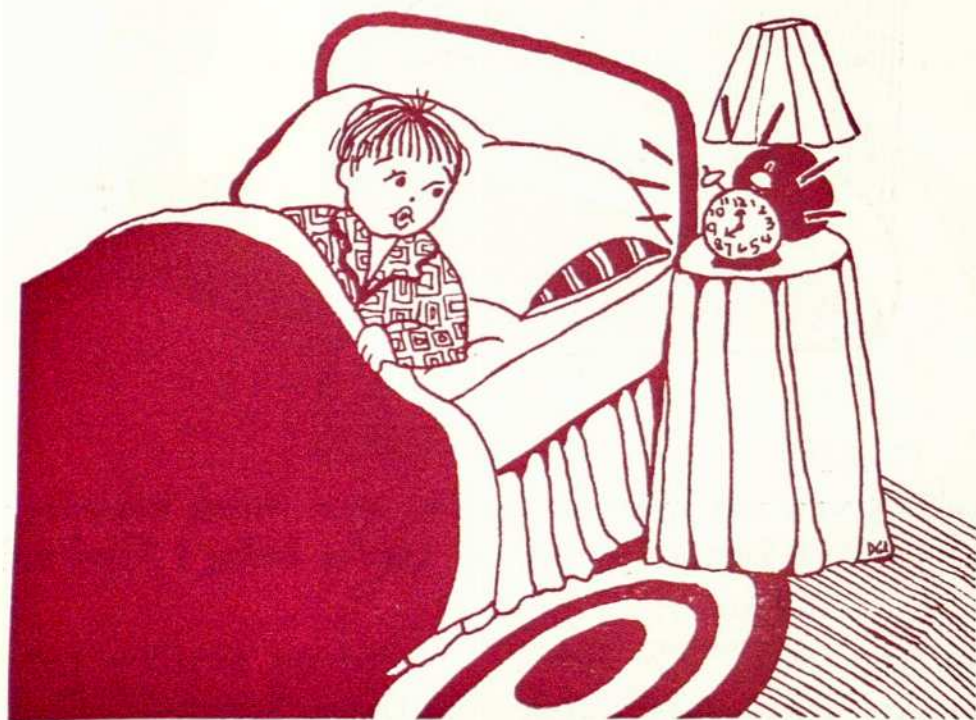
— Labai įdomu, — kalbinau vėl dėdę, — ką mes ten, tame Merkurijoje, rasim?

Įvyko taip, kad daugiau nieko ir nesužinojau. . . Dėdė nusiėmęs šalną žvalgės kur galėtų jį padėti. Staiga šalmas iš dėdės rankų iškrito. Išgirdau stiprų ir nemalonų garsą. Pašokau.

— Kur esu? — nesupratau aš.

— Jei tuoj neiškrisi, tai kol kas esi dar lovoje, — juokėsi mano brolis. — Laikas keltis. Siūlyčiau per ilgai nesiraivyti, — dar patarė man.

Nuo to laiko, žadintuvas yra mano priešas.

paruošė A. Abromaitienė, D. Puterienė, L. Underienė

I. AR ZINAI?

Ant kurio medžio auga gilės?

Kurie medžiai turi labai gražias spalvas rudenį?

Kurie medžiai nenumeta lapų rudens metu?

II. PARODYK VOVERYTEI KELIĄ!

Ar žinai, ko voverytė ieško?

III. AR PAŽISTI DARŽOVES?

Įrašyk teisingus čia nupieštų daržovių vardus.

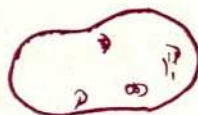
KUKURŪZAS
PAMIDORAS
SVOGŪNAS
AGURKAS
KOPŪSTAS
BUROKAS
BULVĖ
MORKA
ŽIRNIAI

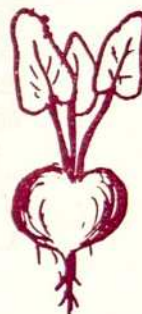

IV. KAS KUR PRIKLAUSO?

Surašyk žodžius ten, kur jie priklauso.

Pavyzdys: namas — grindys, stogas, langai.

GYVULIAI

AUGALAI

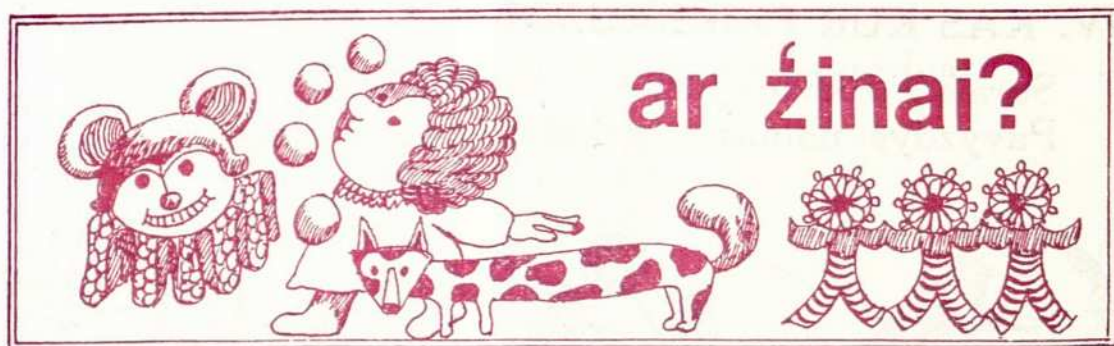

PAUKŠČIAI

kailis, lesti, lapai, žvėris, ėda, pumpuras, skrenda,
žiedlapiai, plunksnos, ošia, snapas, meška, čirena,
lizdas, žaliuoja, gaurai, skiauterė, smilga, kniaukia.

V. MĖSLĖ

Atleikia paukštis be sparnų,
Įsikabina į medį be nagų.
Medžiotojas nušauna be šautuvų,
Ir ponia suvalgo be dantų.
giesnas ir lėsau

KAIP PASIRUOŠTI KALĖDOMS?

Rūta Udrienė

“O mano Dieve, aš tikiu, garbinu, pasitikiu ir myliu Tave. Prašau atleisk tiems, kurie netiki, negarbina, nepasitiki ir nemyli Tavęs”. Tai malda angelo, pasirodžiusio piemenėliams Fatimoje. Angelas pamokė Liuciją, Pranuką ir Jacintą šitaip dažnai melstis ir sakė, kad Jėzaus ir Marijos širdys išklauso šio prašymo. Ir mes kalbėkime šią maldą kasdieną lapkričio ir gruodžio mėnesį pasiruošti Kūdikėlio Jėzaus gimtadieniui.

Vaikučiai, kurie kalbės šią maldą bus kaip piemenėliai, kurie pirmieji atėjo pagarbinti gimusį Kūdikį Betliejaus tvartelyje prieš beveik 2,000 metų. Daug kas Kūdikėlio Jėzaus nemylėjo, kai Jis užgimė. Pasaulis net nepastebėjo jo gimimo. Panašiai yra ir dabar: mažai kas Jėzų tiki ir juo pasitiki. Per pirmąsias Kalėdas piemenukai Jį applanė ir paguodė savo nuoširdžia, paprasta meile. Ir mes lietuviukai būkime tie, kurie Jėzaus labiausiai laukia.

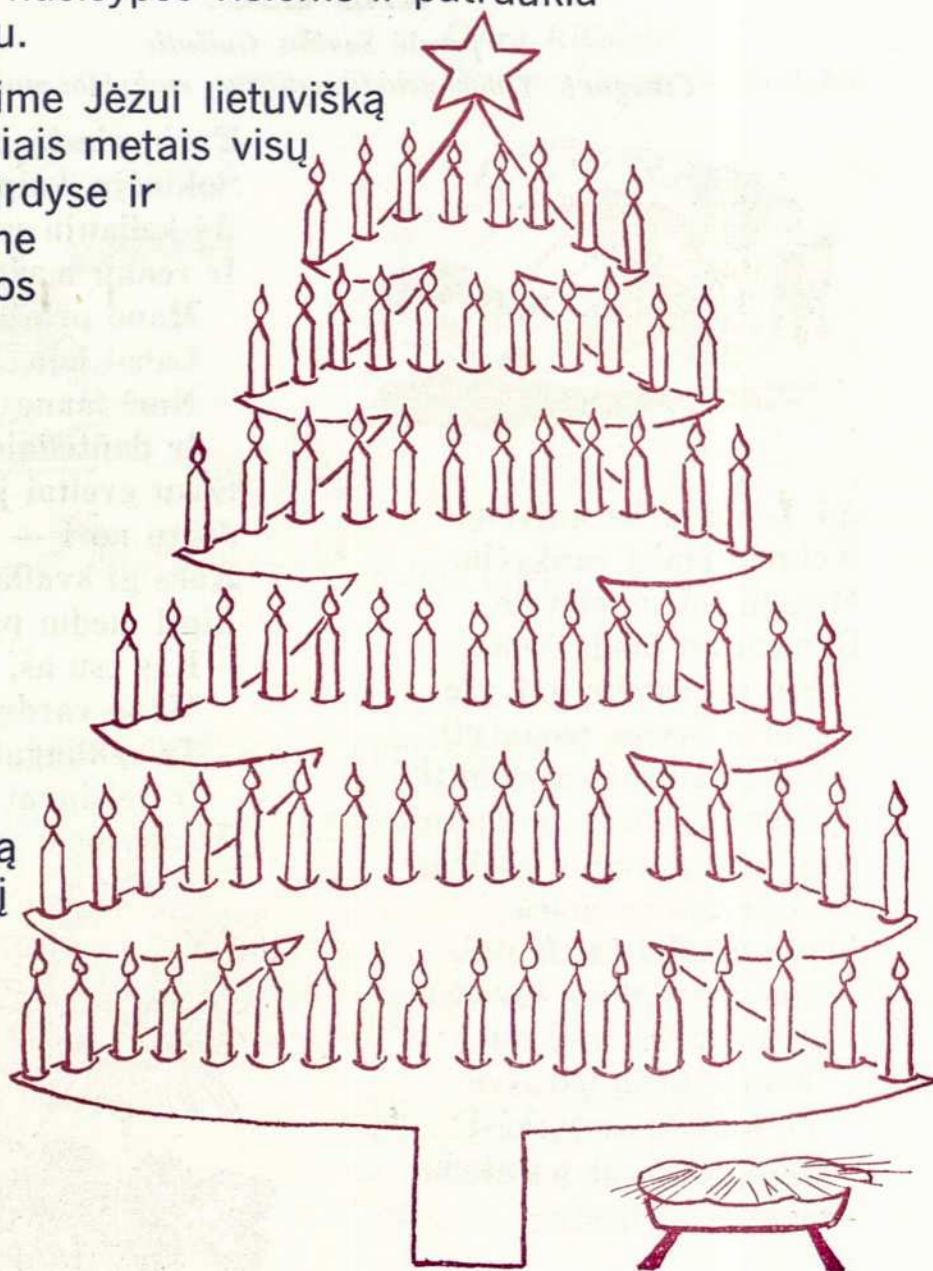
Nuo senų laikų Bažnyčia nustatė ypatingą laukimo laikotarpį pasiruošti Kalėdoms. Šis laikotarpis vadinasi ADVENTAS. Adventas prasideda gruodžio 2 dieną. Ligi tos dienos išmokime šią maldele ir dažnai ją kartokime, laukiant šventų Kalėdų. Prašykime taikos pasauliui ir laisvės Lietuvai. Jėzus gimė pasauliui atnešti Dievo meilės ir taikos. Advento metu mums lietuviams ypač tinka gar-

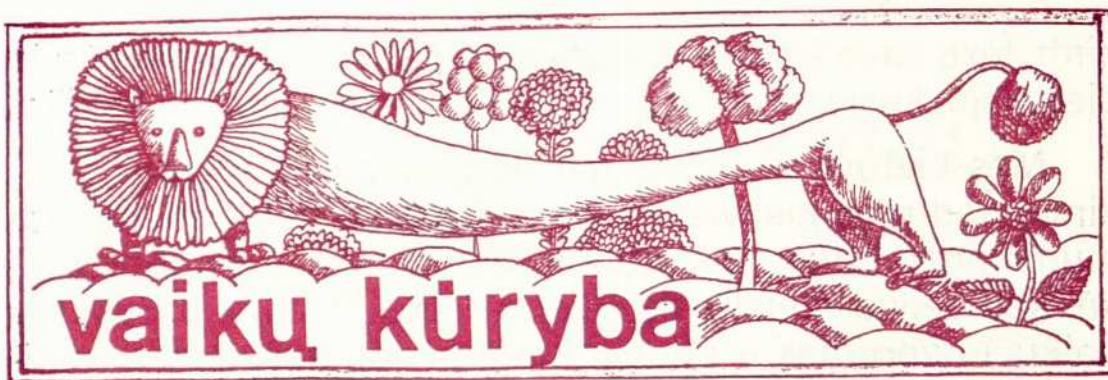
binti Jėzų savo širdyje drauge su mūsų broliais ir sesėmis Lietuvoje, kurie ne tik Jį garbina bet ir dėl Jo vardo kenčia.

Mes Lietuvą išvaduosime ne ginklais, o malda. Tikėjime, kad mes kiekvienas galime padėti netikintiems komunistams, blogį nugalėdami malda. Jėzus juk mus mokė, kad reikia melstis už savo priešus. Taip ir darykime! Vaikučių gerumas ir nuoširdi malda gali nušviesti gyvenimą suaugusių, kurie užmiršta melstis ir būti geri. Juose Jėzus nusišypso visiems ir patraukia savo gerumu.

Paruoškime Jėzui lietuvišką prakartėlę šiais metais visų lietuviukų širdyse ir pasveikinkime gimusį Taikos Karalių, kai sulauksime Kalėdų šventės.

Už kiekvieną gerą darbėlį nuo dabar iki Kalėdų nuspalvink po vieną žvakutę.

KAS ESU?

parašė Saulius Gaižutis

Čikagos K. Donelaičio lituanistinės mokyklos mokinys

Aš keliauju be kojųčių,
Neturiu mažų rankyčių,
Mėgstu žolę ir pievelę,
Gyvenu po juoda žeme.

Kai tik iškeliu galvytę,
Noriu šviesą pamatyti,
Šoka paukštis pasigauti,
Traukia mane paragauti.

Kai nakties tamsa ateina,
Aš keliauju po žolele,
Mano priešai tai žvejai,
Gaudo mane duot žuvelėm.

Kas esu aš, ar žinai?
Mano vardą parašyk,
Paskaityti ar mokėsi?
Tada draugui pasakyk.

Atsakymas: lieskas

Turiu riestą uodegytę,
Šokinėju, kaip mergytė.
Aš keliauju per šakeles
Ir renku mažas sėkleles.

Mano priešas tai šunelis,
Labai loja, kai pamato,
Nori mane pasigauti
Ir danteliais paragauti.

Šoku greitai į medelį,
Jeigu nori — pasivyk!
Koks gi kvailas tu, šuneli,
Lipti medin pabandyk!

Kas esu aš, ar atspėsi?
Mano vardą ar mokėsi
Taisyklingai parašyti
Ir teisingai paskaityti.

Atsakymas: vėrove

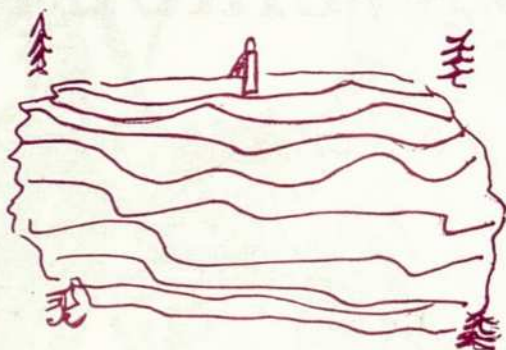

JEI GYVENČIAU...

Jei aš gyvenčiau ore ant debesų, galėčiau žiūrėti į visus žmones ant žemės. Ten būtų gražu. Viskas būtų kitaip: mašinos, namai, žolė, medžiai ir gėlės būtų padaryti iš debesų. Būtų mokyklos, bet ten tik mokytų kaip skristi lėktuvu. Jeigu norėčiau maudytis, reiktų šokti į debesuotą baseiną. Visi ten kalbėtų lietuviškai ir visi būtų laimingi. Aš su savo lėktuvu nuskrisčiau į Lietuvą. Po truputį atvesčiau lietuvius į savo debesų karalystę. Ten aš sukurčiau kitą Lietuvą, bet ši Lietuva būtų laisva.

Daiva Kiliulytė

Bostono lituanistinė mokykla

Baltija Udrytė, 9 m.

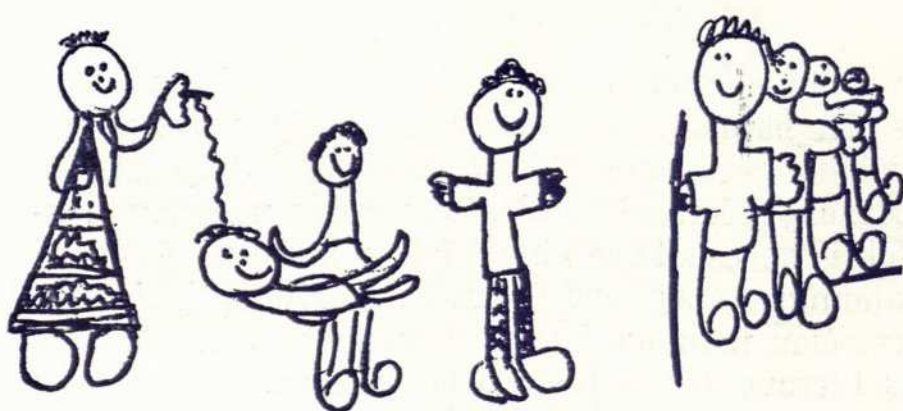
JEIGU BŪČIAU AITVARAS...

Jeigu aš būčiau aitvaras, galėčiau skristi iki dangaus. Aš galėčiau matyti, kas yra apačioje. Koks mažas vaikas galėtų mane skraidyti. Kai jam nusibostų, aš galėčiau nusileisti žemyn ir pailsėti. Paskui vėl tas vaikas ateis, ir vėl mane skraidys. Vėl aš būsiu viršuj. Kai mėnulis patekės, berniukas eis miegoti, o kai saulė švies, berniukas vėl mane iškels. Aitvaru būti būtų smagu.

Daina Čarauskaitė ir Rimas

Radzevičius, abu 2 sk.

*K. Donelaičio lituanistinė mokykla
Čikagoje*

Mano
krikštas

Almis
Udrys,
6 m.

PAVEIKSLAI

Lina Augiūtė
Chicago
K. Donelaičio mokykla

AŠ BOSIUMEŠKA SOKA.
BALERINA

Rasa Augaitytė, 5 m.
Ottawa

Andrius Čeponkus, 4 m.
V. Kudirkos mokykla
Otavoje